

СТИВЪН КИНГ

УИЛА

Превод от английски: Весела Прошкова, Адриан Лазаровски, Стефан
Георгиев, 2009

chitanka.info

— Не виждаш онова, което ще ти избодат очите — бе казала тя, но понякога той виждаше. Мислеше си, че донякъде заслужава упреците ѝ, обаче тя не беше съвсем права. И сега, докато последният светлик на слънцето над планинската верига Уинд Ривър се обагреше в яростен оранжев цвят, Дейвид огледа помещението на железопътната гара и забеляза, че Уила си е отишла. Каза си, че не е съвсем сигурен, но съмнението бе само в съзнанието му — свиването на стомаха му беше най-солидното доказателство.

Тръгна да търси Ландър, който си падаше по нея. Беше я нарекъл огън-жена, когато тя заяви, че ония от „Амтрак“ са пълни боклуци, задето са ги оставили да бедстват в това място на края на географията. Повечето от тях изобщо не я харесваха — бедстваща или не.

— Смърди на мокри бисквити! — извика му Хелън Палмър, когато той мина край нея. Както обикновено се беше дотъррила до скамейката в ъгъла и се беше разположила на нея. Госпожа Райнхарт, която бдеше над нея, оставяйки съпруга ѝ да си отдъхне, широко се усмихна на Дейвид.

— Виждала ли си Уила? — попита той.

Все така усмихната, Райнхарт поклати глава.

— Риба за вечеря! — избухна госпожа Палмър. На слепоочието ѝ пулсираше тънка синя вена. Няколко души се обърнаха да я погледнат. — Само туй ни липсваше!

— Шшт, Хелън — смъмри я Райнхарт. Може би малкото ѝ име беше Сали, обаче Дейвид си мислеше, че би запомнил подобно име — напоследък се срещаше толкова рядко. Днес светът принадлежеше на жени, наречени Амбър, Ашли и Тифани. Уила също беше сред застрашените видове и само като си го помисли, стомахът отново го сви.

— На бисквити! — процеди Хелън. — Ония гадни бисквити, дето ни ги даваха в лагера.

Хенри Ландър седеше до съпругата си на скамейката под часовника. Прегърнал я беше през раменете. Вдигна поглед и поклати глава още преди Дейвид да го попита за Уила:

— Не е тук, съжалявам. Може да е отишла до града, ако имаш късмет. Пръждосала се е завинаги, ако нямаш. — Той вдигна палец като човек, пътуващ на автостоп.

Дейвид не вярваше, че годеницата му ще тръгне сама на автостоп — беше напълно изключено, но повярва, че я няма. Разбрал го беше още когато преброи присъстващите и в съзнанието му изплува фраза от отдавна забравена книга или стихотворение: „Вик на липса, липса в сърцето.“

Сградата на железопътната гара напомняше тясно дървено гърло. Хората се разхождаха напред-назад или седяха прегърбени на скамейките под призрачните флуоресцентни лампи. Подобна поза можеше да се види само на места, където пътниците чакат повредата или каквото там се беше объркало, да бъде поправено и да възобновят пътуването си. Малцина идваха нарочно в Кроухарт Спрингс, Уайоминг.

— Да не си посмял да хукнеш подир нея, Дейвид — обади се Рут Ландър. — Вече се стъмни, а навън вилнеят какви ли не гадини. И не само койоти. Куцията продавач на книги каза, че зърнал два вълка при товарното депо отгатък линията.

— Бигърс — каза Хенри. — Името му е Бигърс.

— Не ми дреме, ако ще да се казва Джек Изкормвача — заяви тя. — Мисълта ми е, че вече не си в Канзас, Дейвид.

— Ама ако тя е отишла...

— Излязла е още по светло — прекъсна го Хенри Ландър, като че ли дневната светлина щеше да попречи на вълк (или на мечка) да нападне сама жена. Според Дейвид бе напълно възможно. Беше banker, а не специалист по диви зверове. И то млад banker.

— Ако пристигне влакът, дето ще ни вземе, тя ще го изпусне. — Не можеше да им набие в главите този простичък факт. „Не вдяваха“ — както се биха изразили колегите му в чикагската банка.

Хенри повдигна вежди:

— Да не си мислиш, че ако и двамата го изпуснете, нещата ще се оправят?

Тогава щяха да вземат автобус или заедно да изчакат следващия влак. Ясно бе като бял ден и Хенри и Рут Ландър го знаеха. А може би не. Погледнеше ли ги — погледнеше ли онова, което щеше да му избоде очите — виждаше досада и умора, типични за хора, попаднали в безизходица на някаква гара сред пущинака. Кой освен него се интересуваше от Уила? Ако тя се изгубеше сред платата, кой освен Дейвид Сандърсън щеше да забележи? Повечето дори не я харесваха,

дори я мразеха без всякаква причина, веднъж онази гадина Урсула Дейвис подхвърли, че ако майката на Уила беше махнала буквата А в края на името ѝ, то щеше повече да ѝ подхожда.

— Отивам в града да я търся — обяви той.

Хенри въздъхна:

— Глупаво е, синко.

— Не можем да се оженим в Сан Франциско, ако тя остане в Кроухарт Спрингс — подхвърли Дейвид, опитвайки се да обърне всичко на майтап.

Дъдли мина край тях. Дейвид не знаеше дали това е малкото или фамилното му име; известно му беше само, че Дъдли е важна клечка в компания за офис оборудване и пътуваше за Мисула за някакво регионално съвещание. Обикновено беше затворен и мълчалив, затова смехът му, напомнящ рев на магаре, бе изненадващ... не, направо шокиращ.

— Ако изпуснете влака — заяви той, — ще си намерите някой мирови съдия и ще се ожените тук. После ще разправяте на приятелите си, че сватбата ви е била спретната набързо като във филмите за Дивия запад. Дий, жребецо!

— Не хуквай да я търсиш — отново се обади Хенри. — Няма да сме тук за дълго.

— Съветваш ме да я зарежа, така ли? Я не дрънкай глупости.

Той се отдалечи, преди Ландър или жена му да отговорят. Джорджия Андрисън седеше наблизко и гледаше как дъщеричката ѝ, облечена с червена рокличка, подскача по мръсните подови плочки. Пами Андрисън сякаш нямаше умора. Дейвид се опита да си спомни дали я е виждал заспала, откакто влакът дерайлира на железопътния възел Уинд Ривър и всички пътници се бяха озовали тук като забравен пакет в отделението за изгубен багаж. Май веднъж я бе зърнал да дреме, отпуснала глава на скута на майка си. А може би само си беше въобразил, защото смяташе, че петгодишните деца спят много.

Пами прескачаше от плочка на плочка (същинска подвижна лудория), сякаш плочките бяха начертани квадрати за игра на дама. Червената ѝ рокличка подскачаше около пухкавите ѝ коленца.

— Познавах един човек, казваше се Гупи — тананикаше си монотонно. Главата го заболя от стържещия ѝ глас. — Той се спъна и

падна на неговото дупе. Познавах един човек, казваше се Дейвид. Той се спъна и падна на неговото бейби. — Изкиска се и посочи Дейвид.

— Пами, престани! — смъмри я Джорджия Андрисън. Усмихна му се и отметна косата си. Стори му се, че жестът ѝ изразява неопишуема умора. Помисли си, че горката жена ще бере много ядове с буйната си дъщеричка, особено след като на хоризонта нямаше никакъв господин Андрисън.

— Виждала ли си Уила? — попита я.

— Излезе. — Тя посочи вратата, над която имаше табела с надпис: „АВТОБУС, ТАКСИТА, ЗА ХОТЕЛСКИ РЕЗЕРВАЦИИ ПОЗВЪНТЕ ПО БЕЗПЛАТНИЯ ТЕЛЕФОН.“

Бигърс доуца до тях:

— На твое място не бих излязъл в тая пустош, освен ако не съм въоръжен с мощна пушка. Навън има вълци, видях ги.

— Познавах едно момиче, казваше се Уила — продължи да каканиже Пами. — Заболя я зъб и се набоде на голяма вила. — Просна се на пода и се запревива от смях.

Пътуващият търговец Бигърс не изчака да му отговорят, а закуцука към другия край на помещението. Сянката му се удължи, скъси се под флуоресцентните лампи, после отново се удължи.

Фил Палмър се облягаше на вратата под надписа за автобуса и такситата. Той беше пенсиониран застрахователен агент. Със съпругата му пътуваха за Портланд. Възнамеряваха да останат за известно време при най-големия си син и жена му, но Палмър беше споделил с Дейвид и Уила, че вероятно Хелън никога няма да се върне в дома си. Имаше рак и страдаше от Алцхаймерова болест. Уила я наричаше „жената две в едно“. Дейвид я беше скастрил, че е много жестока, а тя го изгледа, понечи да каже нещо, после само поклати глава.

Палмър подхвърли обичайния си лаф:

— Ей, банкера, дай една цигара.

А Дейвид отговори както обичайно:

— Не пуша, господин Палмър.

— Само те пробвах, момко — заяви онзи и се намръщи, като видя, че Дейвид излезе на бетонната площадка, на която хората, слизащи от влаковете, чакаха автобуса за Кроухарт Спрингс. — Хич не си го помисляй, млади приятелю!

Някакво животно — може би голямо куче, а може би не — нададе вой откъм другия край на гарата, където салвията и зановецът почти скриваха железопътната линия. Още едно животно започна да вие в съзвучие с него, после двата гласа постепенно стихнаха.

— Ей за това говорех, умнико. — Палмър се усмихна, сякаш бе предизвикал ужасния вой, за да докаже колко опасности дебнат навън.

Дейвид му обърна гръб и заслиза по стъпалата, силният вятър издуваше тънкото му сако. Движеше се бързо, иначе имаше опасност да се откаже. Само първата стъпка беше трудна, после започна да си мисли само за Уила.

— Дейвид! — Палмър вече не се шегуваше. — Недей.

— Защо? Тя е излязла. Освен това вълците са ей-там. — Той посочи с палец зад себе си. — Ако изобщо са вълци.

— Разбира се, че са. И може би няма да те нападнат — по това време на годината не са прегладнели. Само че е безсмислено и двамата да останете Бог знае колко време посред тая пустош на края на географията само защото на дамата са й липсвали градските удобства.

— Май не разбираш — тя е моето момиче.

— Ще те откряна на нещо, което няма да ти хареса, драги — ако тя се смяташе за твое момиче, нямаше да те зареже. Как мислиш?

Дейвид не отговори веднага, защото не знаеше какво мисли. Може би защото често не виждаше онова, което щеше да му избоде очите. Така твърдеше Уила. Накрая се обърна към Дейвид Палмър, който все така се облягаше на вратата.

— Мисля, че човек не бива да изоставя годеницата си.

Палмър въздъхна:

— Право да ти кажа, почти ми се иска ония ми ти вълци да си гризнат от градския ти задник. Може пък да ти дойде акълът в главата. Малката Уила Стюарт обича само себе си и всички освен теб го разбират.

— Ако мина край някой денонощен магазин, да ти взема ли цигари?

— Че защо не? — измърмори Палмър. Сетне, тъкмо когато Дейвид прекоси надписа „ТАКСИТА. ПАРКИРАНЕТО ЗАБРАНЕНО“, изрисуван на пустата улица без тротоари, се провикна подир него: — Ей, чакай!

Дейвид се обърна.

— Автобусът ще дойде чак утре, а до града са пет километра. Написано е на задната стена на будката за информация. Което прави десет километра отиване и връщане. Пеша! Ще трамбоваш най-малко два часа, да не говорим колко време ще ти отнеме да намериш госпоицата.

Дейвид вдигна ръка да покаже, че го е чул, но продължи напред. От планините духаше студен вятър, обаче на него му харесваше как вихърът развява дрехите му и приглажда назад косата му. Отначало беше нащрек за вълци, очите му шареха във всички посоки, но след като не видя нито един, мислите му се върнаха към Уила. Всъщност след втората или третата им среща съзнанието му беше обсебено от нея.

Май наистина беше хукнала към града, подмамена от удобствата, обаче Дейвид не приемаше твърдението на Палмър, че тя мисли само за себе си. Сигурно ѝ беше писнало да виси на гарата заедно с банда старчоци, които мрънкаха, че ще закъснеят за това, онова и нещо друго. Гладът, мержелеец се в далечината, надали беше Мека на удоволствията, обаче Уила вероятно си беше казала, че все ще намери някакво забавление и тази перспектива беше надделяла над опасността да изпусне влака, който от „Амтрак“ може би щяха изпратят за пътниците от дерайлиралата композиция.

И къде би потърсила забавление?

Сигурен беше, че в Кроухарт Спрингс няма от онези заведения, наречени нощни клубове. Че как да има в градче, чиято железопътна гара бе само дълга зелена барака, отстрани на която с червено, бяло и синьо беше написано „УАЙОМИНГ“ и „ЩАТЪТ НА РАВНОПРАВИЕТО“^[1]. Никакви нощни клубове, никакви дискотеки, но несъмнено имаше барове и според него Уила щеше да се задоволи с някое подобно заведение. Като няма риба, и ракът е риба, нали така?

Падна мрак и звездите се разстлаха на небето като килим, обсипан с пайети. Полумесецът изплува иззад два планински върха и се настани удобно, оцветявайки в мътножълто — светлината на болнична стая — този участък от магистралата и полята от двете му страни. Вятърът, който свиреше в стрехите на железопътната гара, тук бучеше монотонно. Звукът напомни на Дейвид за глупавата песничка на Пами Андрисън.

Докато вървеше, се заслушваше за влак, който приближава зад него. В мига, в който вятърът затихна за малко, той чу само някакво тихо, но съвсем отчетливо *цък-цък-цък*. Обърна се и видя на двайсетина крачки зад себе си вълк, вървящ по прекъснатата осева линия на шосе № 26. Беше голям почти колкото теле и рошав като руски калпак. Под светлината на звездите козината му изглеждаше черна, очите му бяха жълти като урина. Забеляза, че Дейвид го наблюдава, и спря. Раззина уста, все едно се хилеше, и запъхтя като малък локомотив.

Дейвид нямаше време да се изплаши. Пристъпи към звяра, плесна с ръце и извика:

— Махай се! Веднага!

Вълкът подви опашка и побягна, оставяйки на шосето купчинка димящи изпражнения. Дейвид се поусмихна, но се спря, преди да избухне в смях; страхуваше се, че така ще предизвика боговете. Беше скован от страх, същевременно изпитваше абсурдно спокойствие. Като нищо можеше да се прекръсти от Дейвид Сандърсън на Улф Фрайтънър.^[2] Страхотно име за банкер.

Засмя се — този път не можа да се въздържи — и отново тръгна към Кроухарт Спрингс. Непрекъснато се озърташе встрани и назад, обаче звярът не се появи. Появи се натрапчивата мисъл, че ще чуе тропота на влака, който идваше да вземе закъсалите пътници; вероятно вагоните на дерайлиралата композиция вече бяха махнати от релсите и скоро хората, чакащи на гарата, щяха да подновят пътуването си — семейства Палмър и Ландър, накуцващият Бигърс, танцуващата Пами и всички останали.

И какво от това? От „Амтрак“ щяха да оставят на багаж куфарите му — поне за това ги биваше. Двамата с Уила щяха да намерят местната автобусна станция. Фирмата за автопревози „Грейхаунд“ вероятно бе открила Уайоминг.

Видя празна кутийка от бира „Будвайзер“ и я заподритва, после с шут я запрати в гъсталака и докато се питаше дали да я последва, чу музика, която долиташе отдалеч: бас и плач на китара с метални струни, който открай време му напомняше барабанене на никелирани сълзи. Дори във веселите песни.

Уила беше там и слушаше музиката. Не само защото това бе най-близкото заведение с жива музика, а понеже беше логично тя да е там.

Знаеше го. Затова заряза кутийката и тръгна към китарата; маратонките му вдигаха прах, който вятърът веднага отвяваше. Към китарата се присъединиха барабани, после той зърна червена неонова стрелка под табела, на която бе написано само „Шосе №26“. Ами да, защо не? В крайна сметка това беше шосе №26, нали така. Названието беше абсолютно подходящо за крайпътно заведение, където се изпълнява кънтримузика.

Паркингите бяха два; онзи отпред беше павиран и претъпкан с пикапи и автомобили, повечето американски и произведени преди минимум пет години. Другият отляво беше застлан с чакъл. Под високите стълбове с ярки халогенни лампи бяха строени в редици прицепи с полуремаркета. Дейвид вече чуваше солокитарите. Неоновият надпис над вратата гласеше: „САМО ТАЗИ ВЕЧЕР «ДЕРАЙЛИРАЛИТЕ» КУВЕРТ 5 ДОЛАРА. СЪЖАЛЯВАМЕ“.

„Дерайлиралите“ — помисли си той. — Ако не друго, тя е попаднала на подходящата група."

Дейвид имаше пет долара в портфейла, но се оказа, че няма кой да му ги вземе. Надникна през вратата на салона. Големият дансинг беше претъпкан с бавно танцуващи двойки; мъжете и жените носеха джинси и каубойски ботуши и си пускаха ръце, докато бандата свиреше „Пропилени дни и пропилените нощи“^[3].

Доколкото Дейвид Сандърсън можеше да прецени, изпълнението на това дълго и съзливо парче беше свършено. Миризмата на бира, пот, евтино вино и долнопробни парфюми го удари в носа. Смеховете, разговорите, дори провикванията от дансинга бяха като звуците, които чуваш в съня си преди важни събития в живота си: когато сънуваш, че си неподготвен за важен изпит, че си гол на обществено място, че пропадеш в някаква пропаст или че бързаш към някаква сграда в непознат град, знаейки, че ще ти се случи нещо, което безвъзвратно ще промени живота ти.

Дейвид се замисли дали да не върне петте долара в портфейла си, после се наведе през прозорчето на касата и ги пусна върху бюрото, на което имаше само пакет цигари „Лъки Страйк“ поставен върху джобно издание на роман от Даниел Стийл. Озърна се и влезе в претъпканата зала.

„Дерайлиралите“ засвириха по-весело парче и младите танцьори заподскачаха като хлапета в пънкарски филм. Вляво от Дейвид около

две дузини по-възрастни двойки затанцуваха, хванати за ръце. Той се вгледа в тях и осъзна, че всъщност двойките са само шест. Огледалото на стената в дъното създаваше илюзията, че дансингът е два пъти по-голям, отколкото беше в действителност.

На пода се разби чаша.

— Чупи-купи, готин! — провикна се солистът, когато групата засвири инструментала, а танцуващите аплодираха остроумието му, което според Дейвид би изглеждало блестящо на всеки, развеселен от обилно количества текила.

Над подковообразния бар грееше неоново копие на Ветровете — верига от Скалистите планини — на червено-бял-син фон; в Уайоминг явно имаха слабост към тези цветове. Неонов надпис в подобна разцветка обявяваше: „НАМИРАШ СЕ В БОЖИЯТА ЗЕМЯ, БРАТЛЕ.“ От двете му страни се мъдреха по една реклама на бирите „Будвайзер“ и „Коорс“. Пред бара се беше струпала цяла тълпа ожаднели пиячи. Трима бармани с бели ризи и червени жилетки размахваха шейкърите, сякаш бяха револвери.

В просторното помещение (навярно преустроен хамбар) имаше най-малко петстотин души, но Дейвид не се тревожеше как ще намери Уила. „Седмото чувство ще ми помогне“ — каза си той и с танцова стъпка тръгна да прекосява дансинга, умело избягвайки разни кълчеци се каубои и техните партньорки.

Оттатък бара и дансинга се намираше малко затъмнено фоайе със сепарета. В повечето се бяха натъпкали по две двойки, които предвидливо си бяха взели по една-две кани бира; отраженията им в огледалните стени удвояваха броя им, сякаш в сепаретата седяха по осем души. Само едно сепаре не беше препълнено. Уила седеше сама, роклята ѝ с флорални мотиви, закопчана догоре, изглеждала не на място сред дънките „Ливайс“, джинсовите поли и ризите със седефени копчета. Тя не си беше поръчала напитка или нещо за хапване — масата пред нея беше празна.

Отначало не го видя. Наблюдаваше танцуващите. Страните ѝ горяха, в ъгълчетата на устните ѝ се бяха вдълбали трапчинки. Изглеждала като екзотично цвете сред пустиня, но той никога не я беше обичал повече. Това беше Уила на прага на усмивката.

— Здравсти, Дейвид — промърмори, когато той седна до нея. — Надявах се да дойдеш. Не, бях убедена. Жестока група, нали? Толкова

са гръмогласни! — Налагаше ѝ се да крещи, за да я чуе, но си личеше, че и това ѝ харесва. Погледна го веднъж, после отново зазяпа двойките на дансинга.

— Да, бива ги — кимна той. И беше искрен. Хвана се, че реагира на музиката въпреки тревожността, която отново го беше обзела. След като беше намерил Уила, пак се безпокоеше, че ще изпуснат проклетия влак. — Вокалистът ми напомня за Бък Оуънс^[4].

— Така ли? — Тя го погледна и се усмихна. — Кой е Бък Оуънс?

— Няма значение. Трябва да се върнем на гарата. Освен ако не искаш да киснеш тук още един ден, разбира се.

— Че какво от това? Не е толкова страшно. Падам си по това мя... Ей, пази се!

Една чаша прелетя над дансинга, проблясвайки в зелено и златисто под светлините на сцената, и се разби някъде в мрака. Хората завикаха одобряващо и заръкопляскаха (Уила също ръкопляскаше), но Дейвид видя двама яки мъжаги с думите СИГУРНОСТ и СПОКОЙСТВИЕ, щамповани на тениските им, да се впускат към евентуалното място, откъдето бе изстрелян снарядът.

— В подобни заведения можеш да разчиташ на четири сбивания на паркинга още преди единайсет вечерта — отбеляза Дейвид — и един як тупаник в бара преди затварянето му.

Уила се изкиска и насочи към него показалците си, сякаш бяха дула на револвери:

— Супер! Искам да го видя!

— А пък аз искам да се върнем. Щом си падаш по долнопробните дупки и кънтрито, ще те заведе, стигнем ли в Сан Франциско. Обещавам най-тържествено.

Тя се нацупи и отметна пясъчнорусата си коса:

— Няма да е същото и ти го знаеш. В Сан Франциско сигурно пият... де да знам... здравословна бира.

Дейвид неволно се засмя. Също като идеята за инвестиционен банкиер, носещ името Плашещия вълци, мисълта за здравословна бира беше невероятно забавна. Само че тревогата се спотайваше под веселието; всъщност не подклаждаше ли смеха?

— Прекъсваме за малко, но ще се върнем — провикна се вокалистът и избърса потта от челото си. — Пийнете по едно и

помнете — аз съм Тони Вилануева, а групата ни се казва „Дерайлралите“!

— Сега е моментът да си сложим диамантените обувки, както пее Тифт Мерит, и да изчезваме — каза Дейвид и хвана Уила за ръката. Излезе от сепарето, но тя не го последва. Обаче не му пусна ръката и той отново седна, обзет от лека паника. Каза си, че вече знае как се чувства рибата, когато разбере, че не може да се освободи от кукичката, защото въпросната кукичка е яка и госпожа Пъстърва ще се озове на брега, ще запляска безпомощно и ще предаде Богу дух. Уила беше вперила в него убийствените си сини очи, очарователните ѝ трапчинки го омагьосваха: Уила на прага на усмивката, неговата бъдеща съпруга, която четеше романи сутрин и поезия вечер и твърдеше, че новините по телевизията са... как ги наричаше? Еднодневки.

— Я ни виж! — възкликна тя и извърна глава.

Дейвид погледна огледалната стена вляво. Видя симпатична млада двойка от Източния бряг, изпаднала в безизходица в Уайоминг. Уила, издокарана с красивата рокля на цветя, изглеждаше много похубава от него, но май винаги щеше да е така. Той извърна поглед от огледалната жена към „оригинала“ и повдигна вежди.

— Не, погледни отново — настоя тя. Трапчинките още си бяха там, но сега тя беше сериозна... доколкото беше възможно в тази купонджийска обстановка, разбира се. — И помисли над онова, което ти казах.

На върха на езика му беше да подхвърли: „Казала си ми много неща и мисля за всички“, само че това щеше да е отговор на любовник — красива и безсмислена фраза. И понеже знаеше за какво намеква тя, безмълвно се подчини. Този път се загледа и не видя никого в огледалото. Наблюдаваше единственото празно сепаре. Обърна се към Уила. Беше слисан, но кой знае защо не се изненада.

— Не се ли запита как е възможно благопристойна дама да седи сам-самичка, докато наоколо се кълчат пияни двойки? — подхвърли тя.

Дейвид поклати глава. Не беше. За сума неща не се беше питал, поне досега. Например кога за последен път се беше хранил и пил нещо. Или колко беше часът и кога за последно се беше съмнало. Дори не знаеше точно какво им се беше случило. Известно му беше само, че

влакът беше излязъл от релсите и че по някаква случайност бяха тук и слушаха кълтри-уестърн група, наречена...

— Ритнах една кутийка от бира — промърмори. — Като идвах насам, ритнах една кутийка.

— Така е. И първия път ни видя в огледалото, нали? Възприятието не е всичко, но възприятие и надежда, взети заедно? — Тя му намигна, после се приведе към него. Гърдите ѝ се притиснаха към рамото му, когато го целуна по страната, и усещането беше прекрасно — със сигурност бе допир на жива плът. — Бедният Дейвид. Съжалявам. Постъпи много смело, като дойде. Честно казано, не вярвах, че ще се пристрашиш.

— Да се върнем и да кажем на другите.

Уила стисна устни:

— Защо?

— Защото...

Двама мъжаги с каубойски шапки поведоха към сепарето две смеещи се жени с джинси, каубойски ризи и конски опашки. Щом приближиха, по лицата им се изписа по-скоро недоумение, отколкото страх, и те тръгнаха обратно към бара. „Усещат ни — каза си Дейвид. — Все едно ги отблъсва леден вятър — ето какво сме сега.“

— Защото така трябва.

Уила се засмя. Смехът ѝ издаваше отегчение.

— Напомняш ми за дядката от телевизионната реклама за овесена каша.

— Миличка, те си въобразяват, че ще дойде влак и ще ги вземе!

— Ами може и да дойде! — Той се стресна от внезапната ѝ ожесточеност. — Може би ще е онзи, за който все пеят, евангелският влак на спасението, влакът към благоговението, онзи, на който не се возят комарджии и среднощни стопаджии...

— Не мисля, че „Амтрак“ пътува към небето — подхвърли Дейвид. Надяваше се да я разсмее, но Уила намусено се загледа в ръцете си, а него внезапно го осени прозрение: — Знаеш ли още нещо? Нещо, което трябва да им съобщим? Знаеш, нали?

— Не виждам защо да си правим труда, вместо да останем тук — промърмори тя и Дейвид се запита дали не долавя раздразнение в гласа ѝ. Май наистина беше така. Днес за пръв път виждаше една

неподозирана Уила. — Може да си кон с капаци, Дейвид, но поне дойде. Ей заради това те обичам. — Тя отново го целуна.

— Видях и един вълк — промърмори той. — Плеснах с ръце и го прогоних. Смятам да се прекръстя на Плашещия вълци.

Уила зяпна от изумление и се втренчи в него, а Дейвид си помисли: „Трябваше да чакам да умрем, за да изненадам любимата си жена.“ След миг тя се облегна на тапицираната стена на сепарето и гръмко се разсмя. Сервитърката, която минаваше наблизко, изпусна подноса, отрупан с халби бира, и цветисто изпсува.

— Плашещия вълци! — възкликна Уила. — Ще ти викам така в леглото. О, Плашещ вълци, толкова си голям! И толкова космат!

Сервитърката се взираше в разпенената бира на пода и продължаваше да псува като разпасан моряк в отпуск. Но въпреки гнева си пак гледеше да не се доближава до празното сепаре.

— Дали още можем? — подхвърли Дейвид. — Да се любим, де.

Уила избърса сълзите си и отвърна:

— Възприятие и надежда, забрави ли? Заедно могат да повдигнат планини. — Отново хвана ръката му и добави: — Още те обичам, ти също ме обичаш. Нали?

— Не съм ли Плашещия вълци? — подхвърли той. Можеше да се шегува, защото не вярваше, че е мъртъв. Погледна през рамото ѝ към огледалото и видя двама им. После само себе си, ръката му не държеше нищо. След миг и двамата изчезнаха. Обаче... той дишаше, усещаше миризмата на бира, уиски и парфюм.

Млад помощник-сервитър изникна отнякъде и се захвана да помогне на колежката си да разчисти парчетата от счупените халби.

Дейвид чу как Уила каза: „Чувствам се като слязла на земята“ и се запита такива ли неща чува човек в задгробния живот.

— Май ще се върна с теб — добави тя, — обаче не ми се виси на тъпата гара с ония тъпанари, след като този бар е наблизко.

— Хубаво.

— Кой е Бък Оуънс?

— Ще ти разкажа за него. Също и за Рой Кларк^[5]. Но първо ми кажи какво още знаеш.

— Повечето са ми антипатични — заяви тя, — обаче Хенри Ландър е готин. И жена му е симпатяга.

— Фил Палмър също е симпатичен.

Уила сбърчи нос:

— Фил не ми е мил.

— Какво знаеш, Уила?

— Сам ще разбереш, ако се вгледаш.

— Няма ли да е по-лесно, ако...

Тя явно беше на друго мнение. Стана, притисна бедра до масата и посочи:

— Погледни! Групата се връща!

* * *

Луната вече беше високо в небето, когато двамата тръгнаха обратно, хванати за ръце. Дейвид се питаше как е възможно — бяха останали само за първите две песни от втората част, — но ето, че нощното светило се беше извисило в небесната чернота, осеяна със звезди. Стори му се обезпокояващо, но нещо друго го тревожеше още повече.

— Уила — промълви, — коя година сме?

Уила се замисли. Вятърът издуваше роклята ѝ, както би сторил с дрехата на всяка жива жена.

— Не знам точно — най-сетне отвърна тя. — Не е ли странно?

— Не, като се има предвид, че не помня кога за последен път съм се хранил или пил глътка вода. Ако трябва да предположиш, какво би казала? На мига, без да се замислиш.

— Хиляда деветстотин... осемдесет и осма?

Дейвид кимна. Той би казал 1987.

— В бара видях едно момиче с тениска с надпис „ГИМНАЗИЯ «КРОУХАРТ», ВИПУСК 03“. И ако мацето беше достатъчно голямо да го пуснат в бар...

— Тогава 03 е бил преди поне три години.

— И аз си помислих същото... — Той замълча за момент. — Не може да е 2006. Вече да сме в двайсет и първи век, нали?

Преди тя да отговори, по асфалта зачаткаха нокти. Този път по магистралата не вървеше само един вълк, а цели четири. Предвождаше ги най-едрият — същият, който беше преследвал Дейвид по пътя към Кроухарт Спрингс. Нямаше грешка — би познал навсякъде тази

рунтава сплъстена козина. Сега очите на звяра бяха по-ярки. Във всяко като потопена лампа плуваше по един полумесец.

— Виждат ни! — въодушевено изкрещя Уила. — Дейвид, виждат ни! — Отпусна се на коляно върху накъсаната осева линия и протегна ръка: — Насам, момче. Хайде, ела.

— Уила, недей! Не си играй с огъня.

Тя не му обърна внимание... нещо много типично за нея. Такава си беше — своенравна и инатлива, а навиеше ли си нещо на пръста, трябваше да стане нейното. Тя настоя да пътуват с железницата от Чикаго до Сан Франциско, защото искаше да разбере какво е да се чукаш във влак. Особено във влак, който се движи с висока скорост и леко се поклаща.

— Хайде, красавецо, ела при мама!

Големият звяр се приближи, последваха го женската и двете им... как ги наричаха... деца? Наведе се (ах, как проблеснаха лъскавите му зъби!) към крехката протегната ръка, за малко луната изпълни очите му и ги посребри. Миг преди муцуната му да докосне дланта на жената, звярът заскимтя и отскочи назад толкова рязко, че за секунда се изправи на задните си лапи, размаха предните, сякаш се боксираше, мярна се бялата козина на корема му. Другите се разбягаха.

Уила се изправи и погледна Дейвид; изражението ѝ беше толкова печално, че сърцето му се сви от мъка и той извърна очи.

— Затова ли ме изведе в тъмното, когато слушах музика? — промърмори тя. — За да ми покажеш какво съм сега, така ли? Сякаш не знаех!

— Съжалявам...

— Още не, но скоро наистина ще съжаляваш.

Едва сега той се осмели да я погледне:

— Не ми ли се сърдиш?

— Малко, обаче сега имам само теб и няма да те изпусна.

Малко след срещата с вълците Дейвид зърна на банкетата кутийка от бира „Будвайзер“. Почти беше сигурен, че е същата, която бе подритвал, докато я смачка и я запрати с крак в гъсталака. А сега тъпата кутийка отново си беше на същото място... защото изобщо не я беше изритал, разбира се. Възприятието не е всичко, бе казала Уила, но възприятие и надежда, взети заедно? Смеси ги и мозъкът ти ще се размекне.

Той изрита кутийката в шубраците, а когато продължиха напред, погледна през рамо и я видя на същото място, където някой каубой я беше изхвърлил през сваленото стъкло на пикапа си. Спомни си някогашното комедийно телевизионно предаване „Ха-ха“, водено от Бък Оуънс и Рой Кларк, които наричаха пикапите „каубойски кадилаци“.

— Защо се усмихваш? — попита Уила.

— Ще ти кажа после. Изглежда, ще имаме много време.

Стояха, осветени от луната, пред гарата на Кроухарт Спрингс и се държаха за ръце като Хензел и Гретел пред къщичката от сладкиши. Под призрачната светлина боядисаната в зелено постройка изглежда пепелявосива и макар Дейвид да знаеше, че думите УАЙОМИНГ и ЩАТЪТ НА РАВЕНСТВОТО са написани с червено, бяло и синьо, те изглеждаха безцветни. Забеляза, че на дървения стълб до вратата е прикрепен лист хартия със залепен отгоре полиетилен, за да го предпазва от дъжда и вятъра, Фил Палмър още се облягаше там. Като видя Дейвид, се провикна:

— Ей, банкера, имаш ли цигара?

— Съжалявам, господин Палмър.

— Нали обеща да ми купиш един пакет?

— По пътя не видях нито един магазин.

— Не продаваха ли цигари там, дето беше ти, сладурано? — попита Палмър. Беше от хората, които наричат „сладурано“ всички млади жени; човек го разбираше от пръв поглед, както разбираше, че ако е с него през горещ августовски следобед, той ще побутне назад шапката си, ще избърше потта от челото си и ще заяви, че не го мъчи жегата, а влажността на въздуха.

— Сигурно продаваха — отвърна Уила, — само че нямаше как да ти купя.

— Ще ми кажеш ли защо, захарче?

— Защо според теб?

Палмър скръсти ръце на тесните си гърди и не отговори. Жена му се провикна отвътре:

— Роба за вечеря! Само туй ни липсваше! Ама че гадно вони тука! Бисквити!

— Мъртви сме, Фил — продума Дейвид. — Ето защо. Призраците не могат да купуват цигари.

Палмър го изгледа продължително и още преди да се изкиска, Дейвид разбра, че старецът му вярва; нещо повече — знаел го беше от самото начало.

— Чувал бях какви ли не причини да не донесеш на някого онова, за което те е помолил, обаче тая печели първа награда.

— Фил...

Старицата отново закрещя:

— Риба за вечеря! Даааа му се не вииииди!

— Извинете ме, деца — промърмори Палмър. — Дългът ме зове. — И влезе в сградата.

Дейвид погледна Уила, очаквайки да го попита какво друго е очаквал, обаче тя се взираше в обявата до вратата.

— Погледни — промълви. — Кажу какво е.

Отначало той не видя нищо, понеже найлонът блестеше под лунната светлина. Направи крачка напред, после вляво, избутвайки настрани Уила.

— Най-отгоре с големи букви пише: „ПРОСТИТУИРАНЕТО ЗАБРАНЕНО ПО ЗАПОВЕД НА ШЕРИФА НА ОКРЪГА“, следва текст с по-дребен шрифт... — дъра-дъра-дъра — а най-отдолу...

Тя го сръга с лакът. И то доста грубо.

— Престани да се лигавиш и го погледни! Нямам намерение да вися тук цяла нощ.

Не виждаш онова, което ще ти избоде очите.

Дейвид загърби постройката и се загледа в железопътните релси, проблясващи под лунната светлина. Отвъд се белееше скалисто плато — „Яки камънаци, братле“, както би се изразил герой от старите филми на Джон Форд.

Отново погледна съобщението и се запита как е могъл да сгреша ПРЕМИНАВАНЕ с ПРОСТИТУИРАНЕ — именно той, великият инвестиционен banker, Плашещия вълци Сандърсън.

— Пише ПРЕМИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО ПО ЗАПОВЕД НА ШЕРИФА НА ОКРЪГА — смотоледи.

— Чудесно. А какво гласи текстът под дъра-дъра-дъра?

Отначало той не можа да прочете двата реда най-отдолу; отначало бяха само неразбираеми символи, вероятно защото съзнанието му, отказващо да приеме истината, не можеше да намери безобиден превод. Затова отново извърна поглед към железопътната

линия и не се изненада, че релсите вече не блестят под лунната светлина; сега стоманата беше ръждясала, между траверсите бяха избуяли бурени. Отново се обърна към гарата и видя съборетина с рухнал покрив и с прозорци, заковани с дъски. Табелата, забраняваща паркирането, беше изчезнала, асфалтът беше напукан и осеян с дупки. Надписите УАЙОМИНГ и ЩАТ НА РАВНОПРАВИЕТО още се четяха на стената на сградата, но сега думите бяха призраци. „Като самите нас“ — каза си той.

— Давай — обади се Уила — онази Уила, която имаше собствено мнение за всичко, виждаше онова, което ще ти избоде очите, и настояваше и ти да го видиш, макар че гледката бе жестока. — Това е последният ти изпит. Прочети двата реда най-отдолу, после ще действаме.

Той въздъхна:

— Пише „СГРАДАТА Е ОБЯВЕНА ЗА НЕГОДНА.“ А отдолу „РАЗРУШАВАНЕТО Й Е НАСРОЧЕНО ЗА ЮНИ 2007.“

— Браво, пиша ти шестица. А сега да видим още кой иска да отиде в града и да чуе „Дерайлиралите“. Ще кажа на Палмър да види нещата откъм добрата им страна — не можем да купим цигари, обаче за хора като нас няма куверт.

Само че никой не пожела да отиде в града.

— Какви ги дрънка тя? Как така сме мъртви? Защо ни плаши с такива страхотии? — обърна се Рут Ландър към Дейвид и онова, което го уби (в преносния смисъл), не бе упрекът в гласа й, а погледът, който му хвърли, преди да притисне лице към рамото на Хенри. Защото и тя знаеше истината.

— Рут — промълви Дейвид, — не ти го казвам, за да те плаша...

— Тогава млъкни! — извика Рут, гласът й бе заглушен от кадифеното сако на Хенри.

Дейвид забеляза, че всички с изключение на Хелън Палмър го гледат гневно и враждебно. Хелън стоеше между съпруга си и онази Райнхарт, чието име май беше Сали, кимаше и си мърмореше. Всички се бяха скупчили на групички под флуоресцентните лампи... само че когато той примигна, лампите изчезнаха. Злощастните пасажери бяха само неясни силуети под накъсаната лунна светлина, проникваща през

прозорците, заковани с дъски. Семейство Ландър не седяха на скамейка, а на пращен под до купчина празни шишенца, съдържали крек — да, явно крекът бе разпространен дори тук, в земята на Джон Форд, а на стената недалеч от мястото, на което клекналата Хелън Палмър си мърмореше под нос, се виждаше избледняла окръжност. Дейвид примигна отново и флуоресцентните лампи се появиха. Също и големият часовник, прикриващ избледнялата окръжност.

— Тръгвайте, Дейвид — обади се Хенри Ландър.

— Чуй ме, Хенри... — подхвана Уила.

Той извърна очи към нея и Дейвид забеляза отвращението в погледа му. Дори някога да беше харесвал Уила Стюарт, вече не можеше да я понася.

— Не искам да те слушам — промърмори. — Ще побъркаш жена ми.

— Точно така — намеси се млад шишко с моряшка шапка. Дейвид мислеше, че името му е О'Кейси. — Трай, малката.

Уила се приведе към Хенри и той леко се отдръпна, сякаш дъхът ѝ миришеше.

— Знаеш ли защо позволих на Дейвид да ме върне тук, а? Защото ще разрушат пътата сграда! Чуваш ли трясъка на металната топка, провиснала от крана, Хенри? Вероятно ти е останал толкова мозък, че да схванеш какво ни чака.

— Накарай я да млъкне! — изплака Рут.

Уила се наведе още по-близо, блестящите ѝ очи сякаш озаряваха тясното ѝ красиво лице.

— А когато разрушителите си свършат работата и камионите извозят отломките от зданието, което доскоро е било железопътна гара — тази железопътна гара — къде ще бъдете вие?

— Остави ни на мира — измънка Хенри.

— Виж, драги, няма смисъл да се правим на щрауси и да си зариваме главите в пясъка.

Урсула Дейвис, върлинеста жена на около четирийсет, притежаваща отблъскваща красота, беше намразила Уила от пръв поглед; сега пристъпи напред и вирна брадичка:

— Разкарай се, досадна гадино!

Уила рязко се извърна към нея и просъска:

— Не загаряваш ли, бе? Мъртва си, всички ние сме мъртви! И ако се задържим по-дълго на едно място, много по-трудно ще е да отидем другаде!

— Права е — осмели се да каже Дейвид.

— О, да! Ако госпожата каже, че луната е сирене, ти ще добавиш, че е пармезан — озъби се Урсула. — Прощавай за цинизма, но си такъв лизач, че дори не е смешно.

Дъдли отново изцвили като магаре, госпожа Райнхарт заподсмърча.

— Ей, вие двамата, не стряскайте пътниците — намеси се Ратнър, дребничкият кондуктор, който вечно изглеждаше така, сякаш се извинява за нещо, и през повечето време мълчеше. Дейвид примигна, за миг помещението потъна в мрак и той видя, че половината глава на Ратнър липсва, а останките от лицето му са обгорени до черно.

— Ще разрушат гарата и ще останете без подслон! — изкрещя Уила. — Няма къде да отидете, шибаняци такива! — Тя бръсна с юмруци сълзите, обливащи страните ѝ. — Защо не дойдете с нас в града? Ще ви покажем пътя. Там поне има хора... и светлини... и музика.

— Мамче, искам да послушам музика — изписука Пами Андрисън.

— Мълчи! — озъби се майка ѝ.

— Ако бяхме мъртви, щяхме да разберем — заяви Бигърс.

— Хвана те натясно, младежо — ухили се Дъдли и намигна на Дейвид. — Какво е станало с нас? Как сме умрели?

— Ами... не знам. — Дейвид погледна Уила, а тя сви рамене и поклати глава.

— Видяхте ли? — злорадо заяви Ратнър. — Влакът дерайлира. Случва се... щях да кажа много често, само дето не е вярно — случва се от време на време на някой железопътен възел...

— Падахме — обади се Пами Андрисън. Дейвид се вгледа в нея и за секунда зърна труп с изгнила рокля. — Надолу, все надолу. После... — Малката изръмжа, притисна една до друга мръсните си длани, сетне разпери ръце, изобразявайки експлозия.

Явно искаше да добави още нещо, обаче майка ѝ внезапно я зашлеви толкова силно, че от устата на малката потече слюнка. Пами

невярващо се втренчи в нея и нададе вой, който беше още по-противен от предишното ѝ монотонно припяване.

— Какво съм ти казвала за лъжите, Памела? — изкрещя Джорджия Андрисън и впи пръсти в рамото на детето.

— Не лъже! — извика Уила. — Вагоните излязоха от релсите и полетяха в пропастта! Сега си спомних, сигурно и ти се сети! Признай! Признай! Изписано ти е на лицето! На тъпата физиономия!

Без да я погледне, Джорджия Андрисън ѝ показа среден пръст. С другата си ръка разтърсваше момиченцето, все едно беше парцалена кукла. Дейвид виждаше ту детето, ту обгорен труп. Какво ли беше предизвикало пожара? Не помнеше... може би защото не искаше да си спомни.

— Какво съм ти казвала за лъжите? — отново изкрещя Джорджия Андрисън.

— Че са нещо лошо, мамо — избръщолеви малката.

Жената я повлече навън, в мрака, Пами продължаваше да вие монотонно.

След излизането им за миг настъпи тишина, после Уила се обърна към Дейвид:

— Стига ли ти толкова?

— Да — измънка той. — Да вървим.

Позволи ѝ да го поведе към вратата; Фил още се облягаше на рамката, беше скръстил ръце на гърдите си. Дейвид пусна ръката на Уила и се приближи до Хелън Палмър, която седеше в ъгъла и се поклащаше напред-назад. Тя вдигна към него тъмните си изплашени очи и прошепна:

— Вечеряхме риба...

— Не знам — прекъсна я той, — но беше права за миризмата. Тук вони на престојали бисквити. — Обърна се и сред полумрака видя, че всички са впери погледи в него и в Уила. — Мисля, че така мирише в затворени помещения, които дълго не са били проветрявани.

— Я се разкарай, фукльо — обади се Фил Палмър. — Няма да се хванем на измишльотините ти.

— Така и предположих — промърмори Дейвид и последва Уила в нощната тъма, разсейвана от светлината на луната. Преди да излезе, чу гласа на Хелън Палмър, напомнящ печален шепот на вятъра:

— Не ни стига другото, ами сега и това!

По пътя към заведението на шосе №26 Дейвид изчисли, че му се събират петнайсетина километра поход, обаче не изпитваше никаква умора. Вероятно защото призраците не се уморяваха, както не ожадняваха и не огладняваха. Освен това нещо се беше променило. Сега пълната луна, напомняща сребърна еднодоларова монета, блестеше високо в небето и паркингът пред бара беше празен. Наблизо бяха спрели няколко камиона, моторът на един сънено ръмжеше. Сега неоновият надпис над заведението гласеше: „ТОЗИ УИКЕНД ГОСТУВАТ ЯСТРЕБИТЕ ДОВЕДЕТЕ ПРИЯТЕЛИ НЕ СТАВАЙТЕ ПРЕДАТЕЛИ.“

— Хитро — промърмори Уила. — Ще ме заведеш ли, вожде мой?

— Непременно. Въпросът е какво ще правим сега. Както виждаш, барът е затворен.

— Няма значение, ще влезем.

— Сигурно е заключено.

— Не и ако не искаме. Забрави ли за възприятието. Възприятие и надежда, взети заедно.

Той не беше забравил и когато натисна дръжката, вратата се отвори. Миризмите, типични за всеки бар, още изпълваха помещението, само че сега бяха примесени с приятния боров аромат на почистващ препарат. Сцената беше празна, високите столчета бяха обърнати върху барплота и краката им стърчаха, но неоновото копие на „Ветровете“ още грееше над бара, дали защото го бяха оставили включено след затваряне на заведението, или защото Уила и Дейвид бяха пожелали така. Вторият вариант изглеждаше по-достоверен. Празният дансинг изглеждаше още по-голям, най-вече защото огледалната стена сякаш удвояваше размерите му. Върховете на неоновата планина, обърната наопаки, блещукаха в полираните му дълбини.

Уила дълбоко си пое въздух.

— Мирише на бар и парфюм — промърмори. — Миризма на бира в големи халби. Прекрасна е.

— Ти си прекрасна — усмихна се Дейвид.

Уила се обърна към него:

— Тогава ме целуни, каубой.

Той се подчини и усети, че не е изключено да правят секс. Никак даже.

Уила го млясна и отстъпи назад.

— Пусни монета в джубокса, става ли? Танцува ми се.

Дейвид отново се подчини и от автомата зазвуча парчето „Пропилени дни, пропилените нощи“, версията на Фреди Фендър^[6].

На паркинга отвън Честър Досън, който беше решил да отпочине няколко часа, преди отново да подкара към Сиатъл камиона, натоварен с електроника, вдигна глава, понеже му се стори, че чува музика, реши, че му се е присънило, и отново задряма.

Дейвид и Уила бавно затанцуваха, понякога виждаха отраженията си в огледалната стена, друг път — не.

— Уила...

— Замълчи, Дейвид. Гаджето ти иска да танцува.

Дейвид млъкна. Допря глава до косата ѝ и се размечта. Можеха да останат тук и от време на време хората щяха да ги виждат. Нищо чудно барът да се прославеше като обитаван от духове, но можеше и да не се случи; хората не мислят за призраци, когато пият... освен ако пият сами. Понякога след затваряне на заведението барманът и последната сервитьорка (най-старшата, онази, от която зависи разпределянето на бакшишите) щяха да почувстват, че някой ги наблюдава. Щяха да чуят музика дори след като оркестърът или джубоксът е замлъкнал, или с периферното си зрение да зърнат някакво движение в огледалото до дансинга или в другото във фойето. Дейвид си каза, че с Уила можеха да се озоват на някое по-свещено място, обаче като цяло и тук не беше лошо. До затварянето барът беше пълен с хора. И винаги щеше да звучи музика. Запита се какво ще стане с другите пътници, когато металният топuz разруши илюзиите им... което неминуемо щеше да се случи. Много скоро. Представи си как Фил Палмър се опитва да предпази ужасената си жена от падащите тухли и парчета мазилка, които не можеха да я наранят, защото в буквалния смисъл тя дори не беше там... Представи си Пами Андрисън, сгусена в прегръдките на майка си, която пици от страх. И как кондукторът Ратнър вика: „Спокойно, приятели!“, само че никой не го чува, понеже грохотът на големите жълти машини заглушава гласа му. Представи си как Бигърс, търговецът на книги, се мъчи да побегне,

но сакатият му крак му изневерява и той се просва на пода, а грамадната метална топка отново се залюлява, булдозерите се озъбват, отново отхапват парче от сградата и светът се сгромолясва.

Предпочиташе да мисли, че влакът им ще дойде преди това, че надеждите им ще го накарат да дойде — обаче не му се вярваше. Дори му хрумна, че след първия силен удар те ще угаснат като пламъчета на свещи под напора на силен вятър, само че и това изглеждаше невероятно. Струваше му се, че ги вижда, след като булдозерите и самосвалите са си отишли — стоят край ръждясалите железопътни релси, облени от лунната светлина, а вятърът от планината надава вой и безмилостно шибва високата трева. Скупчили са се под милиарди звезди и още чакат своя влак.

— Студено ли ти е? — попита Уила.

— Не... защо питаш?

— Потрепери.

— Внезапно ме побиха тръпки... — Той затвори очи и двамата продължиха да танцуват. Понякога се отразяваха в огледалото, а когато изчезваха от поглед, оставаше само кънтримелодия, звучаща в празно помещение, осветявано от неонова планинска верига.

---

[1] Наричат Уайоминг щат на равноправието заради правата, с които се ползват жените там. Те са първите в Америка, които получават правото да гласуват, да бъдат съдебни заседателки и да работят в държавни институции. — Б.пр. ↑

[2] В буквален превод *wolf frightener* означава „плашещия вълци“. — Б.пр. ↑

[3] Название на петия албум на групата „Слакърс“ (изпълняваща музика в стил ска), издаден през 2001. — Б.пр. ↑

[4] Бък Оуънс (1929–2006) заедно с Мърл Хагард е основоположник на Бейкърсфийл саунд (жанр в кънтримузиката, възникнал в средата на 50-те в Бейкърсфийлд, Калифорния). Оуънс е първата кънтризвезда с петнайсет последователни хита през 60-те. Няколко поколения музиканти са повлияни от изпълненията му, които са се превърнали в крайъгълен камък на съвременната кънтримузика. — Б.пр. ↑

[5] Рой Кларк (роден 1933) — икона в кънтримузиката, многократен носител на наградата „Грами“ за инструменталните си

изпълнения и водещ на популярното телевизионно предаване „Ха-ха“.
— Б.пр. ↑

[6] Фреди Фендър (1937–2006) — певец и китарист, прославил се с хита си от 1975 „Преди следващата сълза“. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.